

Ha ő meghal, sosem derül ki az igazság.



courtney
summers

fine
selection

courtney
summers
sadie

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

DANNY GILCHRIST

Csodás napunk van ma. Süt a nap, és egyetlen felhő sincs az égen. Kiváló ebédet szereztem be a Central Parkban, a Shawarma Stop csirkés gyrosát próbáltam ki, amit a New York rejtett kincseit bemutató podcastünk múlt heti epizódja után olyan sok hallgatónk ajánlott. Ezúton is köszönöm nektek! Annyira jó volt, hogy még az is lehet, hogy vacsorára is ezt eszem. Én Danny Gilchrist vagyok, a WNRK New Yorktól, ez pedig itt az *Úton veletek* podcast.

Ma valami újjal készültünk nektek, nagy fába vágjuk a fejszénket. Megszakítjuk az *Úton veletek* erre a napra időzített epizódját, hogy belevághassunk a *Lányok* című új podcastsorozatunk első részébe. Ha többre vagytok kíváncsiak, mind a nyolc epizódot letölthetitek a weboldalunkról; igen, jól hallottátok, az egész évadot! A magam részéről egész biztos vagyok benne, hogy többre lesztek majd kíváncsiak.

A *Lányok* egyik régóta velünk dolgozó producerünk, West McCray tolmácsolásában kerül bemutatásra, és arra igyekszik rávilágítani, hogy mi történik, amikor egy megrendítő bűntény mögött egy még annál is felkavaróbb rejtély húzódik meg. Miről is szól a történet? Családról, testvérekről, az amerikai kisvárosi lét sokszor meg nem énekelt hőseiről; arról, mit meg nem teszünk azért, hogy

megvédelmezzük a szeretteinket... és milyen árat fizetünk azért, ha netán erre mégsem vagyunk képesek.

A történet pedig – mint oly sok másik – egy halott lánnyal kezdődik.

LÁNYOK

1. RÉSZ

[A LÁNYOK FŐCÍMDALA]

WEST McCRAY

Üdvözlét a coloradói Cold Creek városából! Lakossága: nyolcszáz fő.

Egy gyors képkeresés a Google-on, és már láthatod is magad előtt a városka főutcáját, az apró, kis világ épphogy kalapáló szívét. Ezen kívül minden más épületet vagy bedeszkáztak, vagy elhagyottan ácsorog. Cold Creek legszerencsésebb lakosai – a keresőképess munkával rendelkezők – a helyi élelmiszerboltban, a benzinkúton vagy a környék többi alapvető fogyasztási cikket forgalmazó üzletében dolgoznak. A többieknek bizony egy vagy akár két várossal is odébb kell körbenézniük, ha lehetőségek után kutatnak maguk vagy a gyerekeik számára, a legközelebbi iskolák is a negyven percre lévő Parkdale-ben találhatók, amelyek három másik város diákjainak biztosítanak oktatási lehetőséget.

A Cold Creek-i vérkeringés központi ütőerének számító főutcából düledező, viseltes Monopoly-szerű házakkal szegélyezett

mellékutcákba érünk, amelyek mintha még a társasjáték táblájára is szégyelltek volna felkérnedkedni. Ezen túl pedig már csak a vidék – mezőgazdasági földekre épp csak emlékeztető – vadonja kerül el. Az országutat néha a semmibe, néha pedig düledező házcsoporthoz vagy a még azoknál is rosszabb állapotban lévő lakókocsiparkokhoz vezető földutak szabdalják fel. Nyaranta buszról osztogatják az ingyen ételt a gyerekeknek az iskolakezdésig, amikor már napi két meleg ételre jogosultak a segélyeknek köszönhetően.

Olyan csend üli meg az ilyen helyeket, ami ijesztőnek tűnhet annak, aki az egész életét a városban élte, mint ahogy én is. Cold Creeket csodás, háborítatlan táj veszi körül, amely az égbolttal összefonódva mintha egyenesen a végtelenbe tartana. Lenyűgözők a naplementék errefelé: szikrázó arany, narancs, rózsaszín és lila színekben pompáznak; a természet igazi szépsége mutatkozik meg bennük, amit nem csúfítanak el felhőkarcolók. A terek nagysága főhajtásra készíti az embert, szinte túlvilági. Nehéz elképzelni, hogy itt bárki is *csapdába* esve érezné magát.

Pedig a legtöbben így éreznek.

COLD CREEK-I NŐI LAKOS

Az ember azért él Cold Creekben, mert itt született. És ha itt születél, nagy valószínűséggel nem is mész innen sehova.

WEST McCRAY

Ez azért nem teljesen igaz. Látott már pár sikersztorit ez a város: főiskolát végzett embereket, akik elköltöztek és jól fizető állásra tettek szert valami távoli városban, de ők inkább képezik a kivételt, és nem az átlagot. A Cold Creek-i élet minősége azt szimbolizálja,

amiről azt tanultuk, hogy ennél többre vagyunk hivatottak; már ha volt szerencsénk olyan kivételes helyre születni, ahol megfogalmazódhatott bennünk az ilyesfajta törekvés.

Itt mindenki annyira keményen dolgozik, hogy előteremtse a betevőt a családja számára és elevickéljen a mindennapi élet kiadásai között, hogy ha arra fecsérelnék az idejüket, hogy a nemzet tudatában a kisvárosi léttel összeforrt kisstílusú drámák, szaftos botrányok és személyeskedő nézeteltérések kössék le a figyelmüket, akkor egész egyszerűen nem maradnának életben. Ezzel nem azt akarom sugallni, hogy ne lenne dráma, botrány vagy nézeteltérés a városban, viszont ezek nem azok a dolgok, amikkel Cold Creek lakossága megengedheti magának, hogy foglalkozzon.

Egészen addig, amíg meg nem történt az a bizonyos *valami*.

Egy elhagyatott, századfordulót idéző, egyszobás iskolaépület üszkös romjai bújnak meg úgy három mérföldre a várostól. A tető beomlott, és ami megmaradt a falakból, az is szénné égett. Az épület egy almaliget mellett bújik meg, amelyet szép lassan kezd visszahódítani a körülötte lévő természet: fiatal vadhajtások, új fák és vadvirágok nyílnak.

Van valami majdhogynem romantikus az egészben, mint egy csendes intermezzo a rohanó világ peremén. Tökéletes hely arra, hogy az ember egyedül maradhasson a gondolataival. Legalábbis azelőtt az volt.

May Beth Foster – akit majd lesz szerencsétek jobban is megismerni, ahogy haladunk előre a podcasttel – személyesen vitt oda. Én kértem, hogy hadd nézhessem meg. May Beth Foster kövérkés, hatvannyolc éves fehér asszony, enyhén őszülő hajjal. Van valami nagymamás a lényében, annyira, hogy még a hangja is egyenesen

ismerősnek cseng, és olyan, mintha belülről melegítené át az embert. May Beth a Sparkling River Ingatlanügynökség lakókocsiparkjának a menedzsere, tősgyökeres Cold Creek-i, akinek minden itt élő ad a szavára, és javarészt el is fogadják, hogy amit ő állít, az bizony maga az igazság.

MAY BETH FOSTER

Körülbelül itt...

Itt találták meg a holttestet.

911 SEGÉLYHÍVÓ MUNKATÁRSA [TELEFONON]

911-es segélyhívó. Miben segíthetek?

WEST McCRAY

Október harmadikán a negyvenhét éves Carl Earl épp útban volt a munkahelye felé, egy cofieldi gyárba. Az út úgy egy óra autóval Cold Creekből.

Épp csak megkezdte az aznap reggeli útját, amikor arra lett figyelmes, hogy fekete füst csúfítja el a kora reggeli horizontot.

CARL EARL

Úgy kezdődött, mint minden másik reggel. Legalábbis azt hiszem. Gondolom, felkeltem, megreggeliztem, és kifelé menet adtam egy csókot az asszonynak, mert minden reggelem így kezdődik. Viszont őszintén mondom, egyetlen dolog sem jut eszembe azelőttől, hogy megláttam volna a füstöt, és ami azután történt...

Hát...

Azt bárcsak el tudnám felejteni!

CARL EARL [TELEFONON]

Ö... igen, a nevem Carl Earl, és egy tűzesetet szeretnék bejelenteni. Van itt egy elhagyatott iskolaépület a Milner's Road mentén, ami lángokban áll. Úgy három mérföldre keletre van Cold Creektől. Erre vitt az utam, és megláttam. Félreálltam a kocsival, hogy telefonálni tudjak. Elég rosszul fest a helyzet.

911 SEGÉLYHÍVÓ KÖZPONT MUNKATÁRSA [TELEFONON]

Rendben, Carl, máris küldünk valakit a helyszínre.

Vannak még önön kívül a helyszínen? Bárki, aki megítélése szerint ellátásra szorulna?

CARL EARL [TELEFONON]

Csak én vagyok itt, legalábbis amennyire látom, de lehet, hogy csak nem vagyok elég közel... Egy kicsit közelebb tudok menni, és megnézem...

911 SEGÉLYHÍVÓ KÖZPONT MUNKATÁRSA [TELEFONON]

Uram! Carl! Kérem, maradjon távol a tűztől! Nagyon kérem, hallgasson rám, rendben?

CARL EARL [TELEFONON]

Jaj, persze! Dehogy... Nem akartam én...

CARL EARL

Úgyhogy úgy tettem, ahogy mondták, pedig a szívem mélyén nagyon is szerettem volna a hős szerepében tetszelegni. A mai napig nem tudom, mi bírt maradásra, pedig nem engedhettem meg magamnak,

hogy elkéssek a munkából, de mégis maradtam addig, amíg meg nem érkeztek a rendőrök és a tűzoltóság. Néztem, ahogy addig küzdenek, amíg végre csitulni kezdenek a lángok, és akkor láttam meg... Alig valamivel az iskolaépület mögött... Ott láttam... Szóval én... Én voltam az első, aki meglátta.

WEST McCRAY

Mattie Southern holttestét egy félreeső helyen, a lángokban álló épület és a lugas közt félúton találták meg. Három nappal korábban jelentették az eltűnését; hát itt volt, megkerült.

Megölték.

Úgy döntöttem, hogy az iszonytató részletek, amik a lugasban történtekről végül napvilágra kerültek, nem fogják a show részét képezni. És habár lehet, hogy maga a gyilkosság, a bűntény volt, ami kezdetben felkeltette az érdeklődésedet, a tett erőszakos brutálítása nem tartozik a nagyközönség szórakoztatásához, így arra kérünk benneteket, ne is kérdezzetek erről. Az eset részleteiről nagyon egyszerűen tájékozódhattok online. Véleményem szerint elég, ha mindössze két dolgot tudtok.

Az egyik az, hogy a halál oka egy tompa tárggyal a fejre mért ütés volt.

A második pedig ez:

MAY BETH FOSTER

Tizenhárom éves volt még csak.

CARL EARL

Nem alszom valami jól az eset óta.

WEST McCRAY

Mattie a tizenkilenc éves nővérét, Sadie-t, a pótnagymamáját, May Beth-t, és édesanyját, Claire-t hagyta hátra, bár Claire egy ideje már eltűnt a színről.

A Southern-gyilkosságról először egy Abernathy melletti benzinkúton hallottam, ami úgy harminc percre van Cold Creektől. A forgatócsoportommal éppen a keleti síkság vidékén jártunk, és akkor fejeztünk be pár interjút az *Úton veletek* egyik epizódjának részleteéhez, ami Amerika kisvárosait volt hivatott bemutatni. Biztos megvan a típus: a vészes romlásba fulladó kisváros képe. Azt szerettük volna, ha a lakosaik el tudják mondani, mi mindent veszítettek el ezek a helyek; de nem azért, mintha azt hittük volna, hogy képesek vagyunk visszaállítani a városkák korábbi dicsőségét, csupán csak azért, hogy tisztában legyen azzal a világ, hogy léteznek. Szerettünk volna hangot adni nekik, mielőtt végleg eltűnnének.

JOE HALLORAN

Szép gondolat, akárhogy nézzük is. Mármint, hogy valakit egyáltalán érdekelnek a kisemberek problémái.

WEST McCRAY

Ez Joe Halloran volt, az egyik abernathyi lakos, akivel interjút készítettünk. Viszont nem az ő szavai jártak a fejemben akkor, amikor a benzinkúton a kasszánál a sorban előttem álló férfit hallgattam, ahogy *kíméletlen* pontossággal ecseteli az eladónak, mi történt a Southern kislánnyal. A borzalmas részletek nemigen győztek meg arról, hogy tovább kellene a környéken időznünk. A csapatommal amúgy is elintéztük, amiért mentünk, készen álltunk, hogy végre

hazamenjünk. Szörnyű dolog volt, hát persze, de nem olyan világban élünk, ahol híján lennénk az efféle szörnyűségeknek. Az ember nem állhat meg végighallgatni minden egyes ilyen történetet.

Egy évvel később a New York-i irodámban ültem. Októbert írtunk, egy évre rá, hogy Mattie meghalt, konkrétan harmadika volt, nekem pedig egyre-másra elkalandozott a figyelmem a számítógép képernyőjéről, ki az ablakon, ahol az Empire State Building épületét láthattam. Szerettem a munkámat a WNRK-nál, és szerettem a városi életet is, viszont egy részemnek – talán pont annak a részemnek, amelyik egyetlen szó nélkül ment el Mattie története mellett, amikor először hallottam – már rég kijárt volna egy alapos, mély álmóból való felrázás.

Ami meg is érkezett, méghozzá egy telefonhívás képében.

MAY BETH FOSTER [TELEFONON]

West McCrayjel beszélek?

WEST McCRAY [TELEFONON]

Igen, én vagyok. Miben segíthetek?

MAY BETH FOSTER [TELEFONON]

May Beth Foster vagyok. Joe Hallorantól tudom, hogy magát még érdeklik a kisemberek problémái.

WEST McCRAY

Nem történt előrelépés a Mattie Southern-ügyben, és még csak gyanúsítottat sem neveztek meg az eljárásban. A nyomozás látszólag egy helyben toporgott. May Beth viszont nem emiatt hívott.

MAY BETH FOSTER [TELEFONON]

Szükségem van a segítségére.

WEST McCRAY

Három hónappal ezelőtt, július közepén felhívták a coloradói Farfield rendőrkapitányságról, egy olyan városból, amelyik sok-sok mérföld-re esik Cold Creektől. A rendőrség talált egy 2007-es fekete Chevyt, ami az út mentén parkolt, benne egy zöld táska, tele Mattie nővérének, Sadie Hunternek a személyes dolgaival, aki még akkor júniusban tűnt el. Sadie-t magát sehol sem találták. És azóta sem találják. Felületes vizsgálódás után a helyi rendőrség egyszerű szökevénynek minősítette Sadie-t, így miután May Beth Foster már minden lehetséges úton-módon próbálkozott, végül hozzám fordult az ügyben. Én voltam az utolsó reménye. Úgy gondolta, hogy én talán majd képes leszek visszahozni neki Sadie-t épen és egészségesen. Mert ahhoz kétség sem fért, hogy Sadie-nek életben *kell* lennie, mert...

MAY BETH FOSTER [TELEFONON]

Még egy halott lányt már nem tudnék elviselni.

sadie

A CRAIGSLISTEN TALÁLTAM AZ AUTÓT.

Nem számít, milyen márka – mármint szerintem –, de ha ez túl kevés ahhoz, hogy el tudd képzelni, akkor tessék: szögletes, éjfeleke te autó. Az a fajta szín, ami könnyedén beolvad a többi közé, akár milyen jármű áll is mellette. A hátsó ülés pont elég nagy, hogy elaludjon hátul az ember. Az autó egy kapkodva megírt hirdetésben szerepelt, ami majdnem elveszett a többi kapkodva megírt hirdetés tömkelegében, ha nem ordított volna róla a nyelvtani hibákkal tűzdelt nem mindennapi kétségbeesés. A *„léci mongy egy árat”* sor végképp meggyőzőtt, hogy ő lesz az én emberem. A félmondat lefordítva annyit tesz, hogy *„pénzre van szükségem, mégpedig azonnal!”*, ami pedig arra utal, hogy az illető vagy bajban van, vagy kajára kell neki, vagy netán szintetikus úton csillapítható éhség gyötri. Nem melleseleg ez azt is jelenti, hogy nálam az előny, szóval nincs más választásom, mint élni vele.

Az már át sem futott az agyamon, hogy nem a legbiztonságosabb dolog a világon a városon kívül, egy út mentén találkozni valaki

olyannal, aki hajlandó eladni nekem az autóját, bármennyi pénzt ajánlok is érte. De csak azért nem, mert ennél sokkal veszélyesebb dolgot tervezek csinálni, miután már enyém az autó.

– Bele is halhatsz – mondom ki csak úgy magamnak, hogy lássam, vajon a szavak pusztá súlya, ahogy kigördülnek a számon, eltölt-e a valóság letaglózó erejével.

Hát nem.

Igen, bele is halhatok.

Felkapom a zöld vászon hátizsákomat a földről, feldobom a vállamra, és végigsimítok a hüvelykujjammal az alsó ajkamon. Tegnap este kaptam egy kis áfonyát May Bethtől, és ma ettem meg reggelire, ahogy felkeltem. Nem vagyok benne biztos, hogy nem színezte-e meg a számat, pedig amúgy is van elég gondom azzal, hogy először jó benyomást keltsék.

A lakókocsi szűnyoghálós ajtaja csupa rozsdá, és gyászos nyikorulással töri meg a csendet a minket körülvevő isten háta mögötti helyen, amit ha mindenképp el szeretnél képzelni, akkor segítek: adott egy hely, ami messze sokkal lecsúszottabb, mint egy külváros minden suttyójával együtt; én pedig ott állok a közepén még jó pár fokkal lecsúszottabban, mint maga a hely, egy olyan lakókocsiban, amit az Áfonyás May Bethtől bérlek, amióta az eszemet tudom. Legyen elég hozzá annyi, hogy olyan helyen élek, amit csak elhagyni érdemes, így egy röpke pillantást sem engedek meg magamnak visszafelé, miközben távolodom. Lényegtelen, hogy esetleg akár vissza is akarnék-e nézni vagy sem; jobb ez így, hogy mégsem teszem.

Biciklire pattanok, és már tekerek is kifelé a városból. Egy röpke percre megállok a Wicker folyón átívelő zöld hídnál, és csak bámulok bele a vízbe, miközben a gyomromban érzem a tajtékos, őrjöngő folyam szédítő sodrásának erejét. Kotorászni kezdek a táskámban,

ruhák, vízzel teli üvegek, néhány zacskó chips és a tárcám között, amíg rá nem akadok a mobilomra fehérneműk közé gabalyodva. Ócska műanyag vacak, még érintőkijelzője sincs. Belehajítom a vízbe, visszaszállok a biciklimre, és eltekerek a Meddler's Road felé, távol az országúttól, hogy találkozsam a nővel, aki a Craigslisten feladta a hirdetést. A neve Becki, *i-vel a végén*. Ezt ő maga írta így – *i-vel a végén* –, mintha nem láttam volna már minden egyes addigi e-mailjében. A szögletes, éjfekete autó mellett áll, egyik keze az autó motorháztetején, másik pedig a terhes hasán. Mögötte egy másik, kicsit újabb autó parkol. Egy pasas ül a volánnál, a karját kilógatja a nyitott ablakon, és láthatóan feszült. De csak addig, amíg meg nem lát, utána mintha elfűjták volna a feszültségét. Ez azért bántó. Nagyon is veszélyes vagyok.

Ne ítélj elsőre, szeretnék rákiabálni. Kés van nálam.

Ami történetesen igaz. Egy rugós kés lapul a farzsebemben, múltbéli mementó anyám egyik volt pasijától, Keithtől. Rég volt már. És bár neki volt a legkedvesebb hangja – annyira lágy, hogy szinte már puha –, ő maga nem volt kedves ember.

– Lera? – kérdezi Becki, mert ezt a nevet adtam meg neki. Ez a középső nevem. Egyszerűbb kimondani, mint a rendes nevemet.

Meglepődöm a hangján. Mint egy lehorzsoltság. Fogadni mernék, hogy ősrégi dohányos. Bólintok, és előveszem a zsebemből a pénztől duzzadó borítékot, és felé nyújtom. Nyolcszáz dollár összesen. Na jó, az eredeti, ötszáz dolláros ajánlatomat csípőből visszasutasította, de ettől még tisztában vagyok vele, hogy jó üzletet kötöttem. Nagyjából a karosszérián végzett javításait fedezem ezzel az összeggel. Becki azt mondta, szerinte simán van még az autóban jó egyévnnyi futás.

– Sokkal idősebbnek gondoltalak az e-mailek alapján.

Megvonom a vállam, és jelentősegteljesen még egyértelműbben nyújtom felé a borítékot. *Vedd csak el szépen a pénzt, Becki!*, mondanám neki. *Mielőtt még megkérdezem, mire is kell.* Mert a másik kocsiban ülő férfi bizony elég viszketegnek tűnik, mint akinek rég volt már az utolsó adagja. Ismerem ezt a nézést. Bárhol felismerem, bárkin. Még sötétben is.

Becki végigsimít a kerekedő pocakján, és tesz egy apró lépést felém.

– Anyád tudja, merre jársz most éppen? – kérdezi, mire én csak egy vállrándítással reagálok, amit úgy látszik, mintha annyiban is hagyna, de a végén mégis fordul a kocka. Összeráncolt szemöldökkel mér végig tetőtől talpig. – Nem, anyádnak fogalma sincs. Miért engedne el ide egyes-egyedül, hogy megvegyél egy kocsit?

Ez már nem az a kérdés, amit el tudok intézni egy vállrándítással, bólintással vagy fejrázással. Megnedvesítem az ajkamat, és lélekben felkészülök a harcra. *Kés van nálam*, szeretném megfenyegetni a hangomat előszeretettel fojtogató ismeretlen erőt.

– A-a-a-nyám me-me-meg...

Minél tovább küzdök a *me-me-me* résszel, Beckinek annál vörösebb lesz a képe, és annál inkább nem tudja, hova is nézzem zavarában. Semmiképpen nem rám. Nem egyenesen a szemembe. Össze van szorulva a torkom, túlságosan is, fuldoklom, és az az egyetlen módja, hogy kiszabaduljak a szorításból, ha megpróbálom teljesen elengedni, hogy valaha is össze akarjam fűzni a betűket. Mindegy, milyen keményen próbálkozom, Becki jelenlétében úgysem fog összejönni. Akkor tudok csak folyékonyan beszélni, ha egyedül vagyok.

– ...halt.

A dadogás vasmarka egy kicsit enged.

Nagy levegőt veszek.

– Jesszusom... – szakad ki Beckiből, és pontosan tisztában vagyok vele, hogy nem az általam közölt tényben rejlő szomorúságra adott reakció mondatja vele, hanem a ziláltan csonka mód, ahogy kijött a számon. Egy apró lépést tesz hátrafelé, mert hát, mint tudjuk, ez a szarság ugyebár ragályos, és ha netán elkapja, száz százalék, hogy a végén még átragad a magzatára is. – Szabad neked... Mármin tudsz egyáltalán vezetni?

És bár ez egyike a bújtatottabb kérdésfeltevéseknek, hogy kiderüljön, vajon gyengeelméjű vagyok-e, ettől még nem lesz kevésbé dühítő, hogy mindezt egy olyan nő merésze megkérdezni tőlem, aki még a „légyszi” szót sem képes helyesen leírni. Visszadugom a borítékot a zsebembe, beszéljen helyettem a mozdulat. Mattie mindig azt mondta, hogy nem a dadogásom, hanem a makacsságom a legrosszabb tulajdonságom, bár egyik nem is létezne a másik nélkül. Na, de azért mégis... Megengedhetem magamnak azt a kockázatot, hogy úgy tegyek, Becki csökkentértelműsége már több, mint amit hajlandó vagyok elviselni a lerúgott verdájáért. Kissé zavartan felnevet, és így visszakozik:

– Hát még szép, hogy tudsz... Persze hogy tudsz. – teszi hozzá még bizonytalanabban.

– Aha – válaszolom, mert azért nem minden szó végzi darabokban, ami elhagyja a számát.

A normális beszéd megnyugtatni látszik Beckit, aki végre nem vesztegeti tovább az időmet, és a motor beindításával megmutatja, hogy az autó még működik. Elmondja, hogy a légrugó nem jó a csomagtartóban, és viccelődve tájékoztat, hogy felár nélkül adja oda a pálcát, amivel ki szokták támasztani, hogy nyitva maradjon.

Én végighümmögöm és „aházom” az egész tranzakciót, amíg pontot nem teszünk a dolog végére, és aztán az új autóm motorházte-rején ülve nézem végig, ahogy kitoltnak a parkolóból és balra fordulva ráhajtanak az országútra. Párszor megpördítem az ujjam körül a kocsikulcsot, miközben rám borul a kora reggeli hőség. A rovarok kezdik sértésnek tekinteni a jelenlétemet a területükön, és hatalmas lakomát csapnak a fehér, szeplős bőrömön. Az út száraz, poros szaga csiklandozza az orrom és halkán megszólítja bennem azt, aki már útra kész, így lecsusszanok a motorháztetőről, és betolom a biciklim a bokrok közé, ahol az minden további húhó nélkül az oldalára dől.

Igen, May Beth néha áfonyával traktál, de mellette lejárt rendszámablákat is gyűjt, amiket büszkén mutogat mindenkinek a nagy dupla lakókocsija mögötti fészerben. Mind másmilyen szín, más állam, néha még más ország is. May Bethnek annyi rendszámablája van, hogy biztos nem fog hiányozni neki kettő. A forgalmi a három lakókocsira lévő Mrs. Warnernek köszönhetem. Túl öreg és bizonytalan már a vezetéshez, és így nincs rá szüksége.

Összemaszatom a rendszámablákat, a koszos kezemet pedig a nadrágomba törlöm, miközben megkerülöm a kocsit, és beülök a volán mögé. Az ülések puhák, alacsonyak, és egy cigarettacsikk nyomja jelzi a két lábam közötti helyet. Becsúsztatom a kulcsot a gyújtásba, és felberreg a motor. Rátaposok a gázra, és az autó átgördül az egyenetlen talajon, követve Beckiék autójának nyomát, amíg el nem érem az országút szélét, majd ráfordulok az útra az ellenkező irányba.

Megnyalom a szám; az áfonya íze már rég nem érződik, de nem is olyan távoli, hogy ne éljen élénken a képzeletemben a ráncos

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

gyümölcs édes íze annyira, hogy hiányozzon. Milyen csalódott lesz majd May Beth, amikor kopogtat az ajtómon, és rájön, hogy nyomom veszett... Bár nem hiszem, hogy nagyon meglepné. A legutolsó dolog, amit nekem mondott, miközben keményen tartotta az arcom a két keze között, az volt, hogy *„Bármit forgatsz is abban a fene mód bolond fejedben, jobb lesz, ha azon nyomban ki is vered onnan!”*. A baj csak az, hogy nem a fejemben forgatom, hanem a szívemben, és ő volt az az ember, aki egyszer azt mondta nekem, hogy ha már követni akarsz valamit, akkor az legyen a szíved.

Még akkor is, ha nincs más benne, csak zűrzavar.